

VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

DE RAAD

ZITTING 2009-2010

Nr. 16

INTEGRAAL VERSLAG

VERGADERING VAN VRIJDAG 25 JUNI 2010

OCHTENDVERGADERING

INHOUD

BERICHTEN VAN VERHINDERING.....	361
BELEIDSNOTA (R.v.O., art. 50,2) 2009-2014 “STEDELIIK BELEID – IN [SAMEN] SPRAAK”, INGEDIEND DOOR DE HEER JEAN-LUC VANRAES, COLLEGEVOORZITTER BEVOEGD VOOR ONDERWIJS, VORMING EN BEGROTING, MEVROUW BRIGITTE GROUWELS, COLLEGELID BEVOEGD VOOR WELZIJN, GEZONDHEID, GEZIN, MEDIA EN PATRIMONIUM EN DE HEER BRUNO DE LILLE, COLLEGELID BEVOEGD VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN AMBTENARENZAKEN – STUK 424 (2009-2010) – Nr.1	
Bespreking.....	361
<i>Sprekers: de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter, mevrouwen Elke Roex, Els Ampe, Brigitte De Pauw, Elke Van den Brandt, Annemie Maes, Brigitte Grouwels, collegelid en de heer Bruno De Lille, collegelid</i>	
Stemming.....	379
VRAGEN (R.v.O., art. 59)	379

van de heer Jef Van Damme aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, betreffende het stopzetten van de subsidies voor het dagelijks seniorenmagazine “Linking Generations presenteert... “ op tvbrussel

van mevrouw Elke Roex aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, betreffende de toegankelijkheid van de kinderopvang

van mevrouw Elke Roex aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, betreffende de opening van het geriatrisch dagcentrum Terranova

BIJLAGE	384
TREFWOORDENREGISTER	391

OCHTENDVERGADERING

– *De vergadering wordt om 9.33 u geopend.*

Voorzitter: mevrouw Carla Dejonghe

BERICHTEN VAN VERHINDERING

De voorzitter.- Mevrouw Greet Van Linter is verontschuldigd voor deze vergadering wegens gezondheidsredenen. De heer Walter Vandenbossche is verontschuldigd omwille van familiale redenen. Zijn eveneens verontschuldigd: de heren Fouad Ahidar, Paul De Ridder en Dominiek Lootens-Stael.

BELEIDSNOTA (R.V.O., ART. 50, 2)

BELEIDSNOTA 2009-2014 STEDELIJK BELEID – IN[SAMEN]SPRAAK, ingediend door de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium en de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken – Stuk 424 (2009-2010) – Nr. 1

Bespreking

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter.- De beleidsnota werd transversaal opgesteld. We gebruiken heel wat abstracte begrippen en het is moeilijk om meteen tot praktische punten te komen.

Het is de eerste keer dat de beleidsnota Stedelijk Beleid op een dergelijke manier wordt voorgesteld, omdat het ook voor het eerst is dat dit stedelijk beleid transversaal zal inwerken op de bevoegdheden van alle collegeleden. Bij ieder initiatief moeten de collegeleden nagaan wat de mogelijke impact ervan is op de bevoegdheden van de collega's en of het kan worden gekaderd in een groter en breder perspectief.

Wat zijn vandaag de belangrijkste uitdagingen van de Brusselse samenleving? We spitsen ons toe op een drietal gedegen uitdagingen. Brussel is een kleine wereldstad. We merken een toenemende dualisering, een *cityboom*, een vergroening en verkleuring van de bevolking, een internationalisering. Dat zijn tendensen die ons welbekend zijn en waarmee we uiteraard rekening moeten houden als we een correct en gedegen stedelijk beleid willen voeren. Brussel is eveneens een institutioneel complexe stad. Een flexibele overheid die een soepel beleid voert dat een antwoord biedt op de bestaande diversiteit en dualiteit is een noodzaak. In de VGC beschouwen wij dit complexe gegeven als een positief veelvoud aan uitdagingen.

De antwoorden structureren we in drie dimensies, die de rode draad vormen in de beleidsnota Stedelijk Beleid. Er is eerst en vooral de dimensie van samenwerking over de grenzen heen van andere overheden en beleidsdomeinen. Ik heb het al gezegd: de diversiteit en

complexiteit van een grootstad vragen een creatieve en innovatieve benadering. We benaderen de maatschappelijke uitdagingen vanuit een integrale dimensie door het stimuleren van creativiteit en innovatie en door samenwerking.

De tweede dimensie is die van het democratisch draagvlak van de stad. Men moet natuurlijk rekening houden met alle stedelijke actoren. Er zijn de institutionele actoren, de stad, de gemeenten, de gewesten, de gemeenschappen, het Europese niveau. Daarnaast is er de civiele maatschappij, die zelf initiatieven neemt, waarop we moeten inspelen. Het congres Stadspiratie speelde daarop in. We moeten dergelijke initiatieven voortzetten. Er zijn ook vernieuwingen, die collega De Lille wellicht zal toelichten, wat betreft het voorzittersoverleg met de adviesraden. We moeten ook daar de vinger aan de pols kunnen houden, direct contact leggen, inspelen op wat daar gebeurt en duidelijk communiceren.

Tot slot staat de VGC voor een unieke uitdaging. Een Nederlandstalig gemeenschapsbeleid voeren in een stedelijke omgeving die hoofdzakelijk anderstalig en multicultureel is. Dat heeft natuurlijk gevolgen voor de dimensie van de taal en de diversiteit in dit gegeven.

Deze drie dimensies worden in de nota vertaald in zes transversale en strategische doelstellingen.

Een eerste doelstelling heeft betrekking op het beleidsinstrumentarium : de uitbouw van een transversale cel Stedelijk Beleid die de inhoudelijke samenwerking moet steunen evenals de uitbouw van een meet- en weetcel voor de wetenschappelijke onderbouw. Het heeft immers geen zin initiatieven te nemen die niet worden geschoeid op een voldoende inhoudelijke en wetenschappelijke basis.

Een tweede doelstelling geeft vorm aan de ambitie om werk te maken van het democratische draagvlak in Brussel. Betrokkenheid en participatie zijn geen nevenelementen in het beleid van de VGC, maar zijn er een substantieel, wezenlijk onderdeel van. We willen het democratisch draagvlak in de stad blijven versterken, ook door op een soepele manier in te gaan op alle vragen van de civiele en de georganiseerde maatschappij in Brussel.

Een derde doelstelling heeft betrekking op de interbestuurlijke en institutionele dimensie: het stedelijk beleid van de VGC maakt volop werk van samenwerking met andere overheden die in Brussel een rol spelen. Zo is er inzake onderwijs overleg met onze Franstalige collega. Ook op heel wat andere vlakken is samenwerking mogelijk: van de gemeenschappen en gemeenten tot de Europese Unie. In het verleden hebben we misschien een aantal kansen laten liggen die ons door Europa werden geboden. Met het Belgische voorzitterschap krijgt Brussel nu een unieke kans om daar actief op in te inspelen. Het is onze taak om de VGC daar actief bij te betrekken.

Vervolgens zijn er de doelstellingen die aansluiten bij de gemeenschapsbevoegdheden van de VGC. Het zwaartepunt in de uitwerking van deze doelstellingen ligt bij de transversale aanpak, inclusief de oprichting van ambtelijke werkgroepen.

In de eerste plaats wordt ingezet op een open en warme samenleving, waarbij het accent ligt op de integrale ontwikkeling van een gemeenschapsbeleid voor de maatschappelijk meest kwetsbare groepen in Brussel. In het kader van deze doelstelling willen we onder meer werk maken van een geïntegreerd armoede-, minderheden- en jeugdhulpbeleid.

Vervolgens zijn er de brede projecten om de leefbaarheid van de stad te bevorderen, dit alles vanuit de gemeenschapsdimensie die de VGC kenmerkt.

Ten slotte is er het investeringsbeleid ter verbetering van de gemeenschapsinfrastructuur met het oog op een multifunctioneel gebruik. Zo moeten scholen ook dienstverlening kunnen bieden aan de wijk waarin ze zijn gevestigd. De dialoog met de buurt, de toegankelijkheid en de duurzaamheid zijn kernbegrippen die we moeten hanteren in het investeringsbeleid.

Brussel plaatst ons het komende decennium tegelijkertijd voor heel wat kansen en uitdagingen. Die zijn soms moeilijk in te schatten, maar de VGC engageert zich ten volle om zich dag in dag uit in te zetten voor de stad. De VGC heeft een nauwe band met de stad, haar inwoners en de verschillende spelers op het terrein. Onze grote kracht ligt in onze kennis van dat terrein en de soepele samenwerking met alle spelers die dagelijks in de weer zijn om de levenskwaliteit in het Brussels hoofdstedelijk gewest te verbeteren.

Ik ben er van overtuigd dat wij, net zoals in het verleden, daarin een cruciale rol kunnen spelen. Het is dankzij onze kwaliteitsvolle voorzieningen en diensten zoals scholen, kinderopvang, speelpleinen, bibliotheken, gemeenschapscentra en sportfaciliteiten, dat mensen en jonge gezinnen de keuze voor de stad maken.

De VGC wil met haar beleid extra zuurstof geven aan de stad. Ik geloof dat dit de ambitie is van allen hier aanwezig. Laat ons daar samen werk van maken.

Mevrouw Elke Roex.- Deze beleidsnota ligt - net zoals de andere – op tafel na een jaar ‘Jamaïcaans’ bestuur in Brussel. We hadden verwacht om in deze beleidsnota de vertolking van een sterk stedelijk beleid terug te kunnen vinden. Ik heb er lang naar gezocht. Ik verwachtte van het College concrete keuzes, de aankondiging waar het College binnen vier jaar wil staan en de elementen waarop we het College mogen afrekenen.

Wat krijgen we echter? Veel woorden om evidente dingen te zeggen; vage intenties tot meer samenwerking met andere overheden; een sterk pleidooi om niet teveel te verwachten want de VGC is immers maar een deel in de schakel.....

Evidenties, intenties en relativering. Het eerste deel van de nota concentreert zich op de interne organisatie. Er worden veel woorden gebruikt om evidente dingen te zeggen, maar dat is wel vaker het geval in beleidsnota's. Ik geef een aantal voorbeelden. Er komt een cel Stedelijk Beleid in de administratie. OK. Er komen vervolg- en registratiesystemen. OK. De VGC wil de impact van haar beleid nagaan. OK. Dat zijn allemaal zaken die ik had verwacht in een nota over de VGC als administratie. Met het stedelijk beleid moet echter in de eerste plaats de dienstverlening aan de Brusselaar worden verbeterd. Over die concrete acties wordt maar weinig gezegd. Deze nota gaat immers vooral over de methode.

Na het lezen van deze beleidsnota blijft een aantal vragen door mijn hoofd spoken. Wat zal worden geregistreerd en opgevolgd? Wat is de precieze bedoeling van een dergelijk systeem: de verschillende projecten beter opvolgen, de resultaten beter aflezen, nagaan of het volledig grondgebied van het gewest wordt gecoverd, nagaan of de kinderarmoede daalt en of het welzijn van de Brusselaar verbetert? Ik weet het niet.....

De VGC wil zich inspireren op de stadsmonitor die in Vlaanderen wordt gehanteerd. De stadsmonitor bevraagt de netheid, de tevredenheid met de leefomgeving, het aanbod aan parkeerplaatsen en zo verder. Veel van die elementen zijn niet in handen van de VGC. Heeft het dan zin dat de VGC een dergelijke monitor enkel uitwerkt als ze niet eens de instrumenten in handen heeft om er iets aan te doen? Het lijkt me nu al duidelijk dat dit enkel mogelijk is in een ruime samenwerking met andere overheden en die garantie kan vandaag niet gegeven worden.

Brusselaars doen voor hun noodzakelijke dienstverlening maar voor een stukje een beroep op de VGC. Ik geef een voorbeeld: de kinderen gaan naar een Nederlandstalige school, de medische zorgverlening gebeurt in het Frans, een woning wordt gehuurd via de gemeentelijke grondregie en oma zit in een bico-rusthuis. De perceptie van Brussel als leefstad hangt dus niet enkel af van de dienstverlening van de VGC. Ik vraag me dan ook af hoe men die monitoring zal aanpakken en hoe ze zal worden opgevolgd.

Het College gebruikt als leuze “Metten om te Weten”. Ik zou die leuze graag als volgt amenderen: “Om te weten moet je weten wat je wil bereiken”. Net dát aspect vind ik niet terug in de nota.

We komen bij de zelfrelativering. De kern van de zaak lijkt dat de VGC maar een kleine garnaal is binnen het stedelijk beleid in het gewest. De VGC draagt een steentje bij en wil aansluiting vinden bij andere niveaus en initiatieven, maar dat is voor het kleine broertje niet evident! Het lijkt alsof er nu al een redenering wordt opgebouwd om het latere falen te verantwoorden.

Samenwerking. Ik heb dit woord liefst 75 keer teruggevonden in deze beleidsnota! Op een totaal van 32 pagina's kan dat tellen. Ik ben natuurlijk verheugd dat de VGC zich niet opsluit in haar eigen cocon. Er volgt echter een *maar* ... Meestal wordt 'samenwerking' voorafgegaan door 'zoeken naar', 'stimuleren van' of 'bevorderen van'. Eerlijk gezegd had ik na een jaar VGC-beleid duidelijke samenwerkingsafspraken verwacht.

We mogen toch de fouten uit het verleden niet herhalen. Een eerste voorbeeld: de samenwerking met de Cocof. Daar zijn we – behoudens enkele duistere uitzonderingen – allemaal voorstander van in de Raad. Welke hefboom zal het stedelijk beleid daarin uitmaken? Voor welke domeinen gaan we samenwerking opzetten? Ik geef een tekenend voorbeeld. “Er moet op termijn ook een kerntakendebat komen tussen de Vlaamse Gemeenschap en de VGC”. Waar heb ik dat nog gehoord? Op welke termijn moet dat gebeuren? Wat doet dit eigenlijk in een beleidsnota inzake stedelijk beleid?

Welke veranderingen mogen we in de komende vier jaar verwachten? Naast alle intenties tot betere samenwerking, vond ik de eerste échte doelstelling pas op pagina 26: “Creëren van een ruimte voor brede ontwikkelingskansen voor alle kinderen en jongeren in Brussel”.

Ik sla de doelstellingen met betrekking tot armoede, minderhedenbeleid en hulpverlening aan kinderen en jongeren over omdat ik daaruit met de beste wil van de wereld echt niet kan aflezen wat er zal gebeuren. De vraag luidt : welke projecten zullen opgericht of ondersteund worden via het Stedenfonds? Ik lees dan: “We ondersteunen het positieve contact met de Nederlandse taal; we bouwen de opvoedingsondersteuning verder uit; we

zetten het investeringsplan voor de gemeenschapscentra verder, rekening houdend met multifunctioneel gebruik.”

Ik trof verder nog enkele andere ambities aan, maar ik dacht dat die al elders gehonoreerd waren. Een voorbeeld: “De VGC wil zich inbedden in de wijkcontracten met jaarlijks de realisatie van een Nederlandstalig kinderdagverblijf in een van de vier jaarlijkse duurzame wijkcontracten.” Los van het feit dat dit al vaststond, vraag ik me af of dit wel ambitieus genoeg is. Ik dacht nochtans dat men al afspraken had gemaakt binnen het Gewest over de verdeling van de middelen binnen gewestelijke programma’s zoals het crècheplan en de wijkcontracten? Klopt dat? Of staat dat juist in deze nota omdat daarover geen akkoord moet bestaan met de Franstaligen?

“Er komt een transparant subsidiesysteem voor de allochtone verenigingen via het honoreren van de voorportaalfunctie”. Een goede zaak, maar dit staat ook in de visietekst over allochtone verenigingen uit de vorige legislatuur.

Ik vind in deze nota niet veel waarmee ik het niet eens ben, maar dat is net de kern van het probleem. De nota bevat geen beleidskeuzes. Het College beschouwt 2010 als een overgangsjaar, maar intussen hebben de projecten nog steeds geen evaluatie gekregen. Meer nog, blijkbaar weet men op het terrein nog niet eens op basis van welke criteria dit zal gebeuren. Dat betekent dat de ‘gebruikers’ van heel wat projecten in het kader van het Stedenfonds niet eens weten of hun sportactiviteit of hun buurtwerking of hun vakantieactiviteit in 2011 nog zal bestaan.

Concreet: in juli en augustus zal er op vlak van evaluatie niet veel kunnen gebeuren en als projecten moeten stopgezet worden, is september behoorlijk laat. U moet beslissen. Of wil u de gebruiker, de werknemers en de organisaties van het Stedenfonds nog langer in de onzekerheid laten?

Mevrouw Els Ampe.- De beleidsnota Stedenfonds bulkt natuurlijk van het woord ‘samenwerking’. Het pleidooi dat ik daarnet hoorde, was tegelijk tegen en voor samenwerking. Als je een kleine garnaal bent en er een aantal grote kreeften op je afkomen, moet je er toch voor zorgen dat je zelf gewapend bent, dat je zelf een aantal dingen kan doen. Aan de andere kant moet je ook samenwerken met de Vlaamse Gemeenschap, met de Cocof, met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en met de gemeenten. Dat lijkt me nogal evident.

De VGC is eigenlijk een kleine stadsadministratie van en voor de Vlamingen in Brussel, en ook voor al diegenen die zich tot het Vlaamse aanbod wenden: het aanbod aan scholen, kinderdagverblijven, speelpleinwerking enzovoort. Niet al wat aangeboden wordt, wordt ingericht door de VGC. De scholen en kinderdagverblijven worden ingericht door de Vlaamse Gemeenschap, de speelpleinen daarentegen door de VGC. Het is niet zo dat de VGC alles zelf in handen kan nemen en los van de rest kan functioneren. We moeten altijd samenwerken om ervoor te zorgen dat het aanbod voor de Vlamingen in Brussel en diegenen die zich erin interesseren, voldoende uitgebreid is. Wie ons aanbod bekijkt, ziet duidelijk dat we effectief aanbieden wat de mensen vragen. De vraag is groter dan het aanbod. Dat is het beste bewijs dat we eigenlijk, mochten we een bedrijf zijn, een zeer goed product aanbieden. We zorgen voor scholen en kinderdagverblijven die erg in trek zijn, een speelpleinwerking die overbevraagd is, enzovoort. Dat heeft natuurlijk het voordeel dat we kunnen zeggen dat we goed bezig zijn, maar ook het nadeel dat we moeten toege-

ven dat we groeiproblemen hebben, dat we eigenlijk meer zouden moeten kunnen aanbieden dan we vandaag kunnen. Daarvoor hebben we die partner, de Vlaamse Gemeenschap, nodig. Zij is voor veel zaken de inrichtende macht en zij moet er voor zorgen dat ze niet alleen investeert in de steden van het Vlaams Gewest, zoals Gent of Antwerpen, maar ook in Brussel, de hoofdstad van Vlaanderen, niet gelegen in het Vlaams maar in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Wat die groeipijnen betreft, denk ik dat onze klaagzang elke week, elke dag, elk uur moet worden herhaald, namelijk: alstublieft, Vlaamse Gemeenschap, zorg dat jullie ook investeren in de Brusselse scholen, kinderdagverblijven, enzovoort, zodat we ons aanbod kunnen laten meegroeien met die groeiende bevolking en het groeiende klantenbestand van de Vlaamse Gemeenschap in Brussel.

De taskforce Brussel zal, in samenwerking met de Vlaamse Gemeenschap, kijken wat er moet gebeuren op het niveau van de VGC om het aanbod uit te breiden en een aantal andere dingen te realiseren. Ik zou graag willen weten wat daar het werkschema is. Wat zijn de vergaderdata en overlegmomenten? Wat mogen we daar concreet van verwachten en wanneer?

Hetzelfde geldt voor de samenwerking met de gemeenten. We hebben de samenwerking met de Vlaamse Gemeenschap nodig, maar de VGC moet ook haar rol spelen in de Brusselse gemeenten. We zien namelijk heel vaak dat de gemeenten de Cocof als een soort natuurlijke partner beschouwen. Dat komt natuurlijk doordat veel schepenen Franstalig zijn: ze leven in een andere, Franstalige wereld en denken automatisch aan de Cocof, en nog niet vaak genoeg aan de VGC. De VGC zelf moet alle schepenen, ook de Franstalige, ervan overtuigen dat ze ook aan de VGC moeten denken wanneer ze iets organiseren op cultureel of sportief vlak. Ze moeten niet alleen denken “de Cocof is onze partner”, maar ook “de VGC is onze partner”, vooral omdat veel Franstalige en anderstalige ouders toch ook gebruik maken van het VGC-aanbod. Ik denk dat we op dat vlak nog een lange weg af te leggen hebben, naast de weg die we moeten afleggen samen met de Vlaamse Gemeenschap. Ik zou willen weten wat er concreet gepland is om die link met de gemeenten te verbeteren.

Voor een van de operationele doelstellingen van het aanbod denkt men eraan om de vraag naar meer scholen, meer klassen en meer kinderopvang niet meer gefragmenteerd aan te pakken. Men werkt aan een integrale aanpak. Dat is zeer goed. Deze integrale aanpak is perfect toepasbaar op een aantal concrete projecten. Ik denk bijvoorbeeld aan de bouw van een school met daarnaast een crèche of aan een speelplaats die ook in het weekend toegankelijk is en als speelplein functioneert. Dat is de weg die men moet inslaan. In tegenstelling tot wat men daarnet beweerde, vind ik dat dit wel een duidelijke beleidskeuze is. Het toont immers aan dat de VGC zich niet langer aan hokjesdenken bezondigt. Niets daarvan: de VGC opteert voor integrale projecten voor de jongeren, de ouders en de buurt. In tegenstelling tot vroeger laat de VGC zich niet meer opsluiten. Men hoeft het verleden niet te verloochenen. Het is goed dat men eindelijk heeft gekozen voor de uitwerking van integrale projecten.

Zo zou men ook, in samenwerking met het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, scholen kunnen integreren in GOMB-projecten. In het Brussels hoofdstedelijk gewest is er een acute nood aan middenklasse woningen. Er is dus geen enkele reden waarom een school apart

van woningen zou moeten worden opgetrokken. Ook op dit vlak is samenwerking met het gewest dus meer dan aangewezen. Op die manier kunnen er immers mini-gemeenschappen worden gecreëerd waar Vlamingen en mensen die zich tot de Vlaamse gemeenschap wenden, zich werkelijk thuis voelen in een multicultureel, meertalig gewest. In dit domein worden de juiste beleidskeuzes gemaakt.

De Open VLD-fractie zal deze beleidsnota dan ook ten volle ondersteunen. Ik kijk alvast uit naar de antwoorden op de gestelde vragen.

Mevrouw Brigitte De Pauw.- Ik ben verheugd dat we vandaag deze beleidsnota kunnen bespreken. Men kan er immers niet naast kijken dat het stedelijk beleid een belangrijk beleidsdomein is van de VGC. Een beschikbaar bedrag van 12 miljoen euro is geen *peanuts*.

Het College mag haar stedelijke initiatieven gerust wat meer in het zonnetje zetten. Op een aantal initiatieven mag men terecht fier zijn. Ik heb de beleidsnota aandachtig gelezen. Een aantal aspecten zijn voor de CD&V-fractie alvast heel positief. Bij enkele elementen zal ik echter een aantal kritische kanttekeningen plaatsen.

De geschiedenis van het Stedenfonds heeft voor mij geen geheimen. Ik was betrokken bij de opstart van de projecten rond kansarmoede in 1989. Toen ontving de VGC voor het eerst financiële middelen van de Vlaamse Gemeenschap voor het zogenaamde Brusselluik. Intussen zijn we 20 jaar verder. Ik blijf het nog steeds betreuren dat de Vlaamse Gemeenschap het pad van de kansarmoede verlaten heeft en zich meer is gaan focussen op het stedelijk beleid. Zoals collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes terecht opmerkt moet het Brussels Hoofdstedelijk Gewest een aantal ingrijpende keuzes maken. We moeten vermijden dat het Brussels hoofdstedelijk gewest afglijdt naar een duale samenleving. Een aantal mensen vindt nu al geen maatschappelijke aansluiting meer.

Ik wens ook in te gaan op het duurzaam beleidsinstrumentarium. Hoe wordt de cel stedelijk beleid samengesteld? Uit hoeveel personen bestaat deze cel? Over de meet- en weetcel werden al homerische discussies gevoerd. Er was sprake van een uitbreiding van deze cel. Hoeveel personen zijn werkzaam in deze cel? Is de meet- en weetcel al operationeel? Wat is de taak van de meet- en weetcel?

Dit brengt me bij het voorstel over de stadsmonitor. Ik kan ermee akkoord gaan dat men dit van oorsprong Vlaamse model ook in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest wil introduceren. Ik ben echter bang dat de VGC wat te veel hooi op haar vork neemt. Moet de cel Stedelijk Beleid eerst niet beter worden uitgewerkt en samen met de meet- en weetcel, operationeel worden gemaakt? Pas nadien kan men aan andere projecten denken. Wat is de mening van collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes over dit alles?

Het doet me deugd dat deze beleidsnota ook aandacht heeft voor de laboratoriumfunctie van het Brussels hoofdstedelijk gewest. Hier zien een aantal nieuwigheden, een aantal experimenten het levenslicht. Meestal vinden deze experimenten later een vervolg in Vlaanderen. Dat is altijd al een sterk punt geweest. Eerst nam de Nederlandse Cultuurcommissie (NCC) en vervolgens de VGC die laboratoriumfunctie op. Men mag dit niet laten verwateren. Het Brussels hoofdstedelijk gewest is de uitgelezen plek om een aantal nieuwe initiatieven tot bloei te laten komen.

Collegevoorzitter Vanraes onderstreepte in zijn beleidsnota nogmaals op een voortreffelijke wijze de rol van het middenveld. Ik kan daar alleen maar blij om zijn. Het middenveld moet verder worden gesteund. De eigen ambtelijke organisatie mag niet te veel middelen ontvangen. De eigen administratie moet voldoende ondersteund worden, maar moet in de eerste plaats ten dienste staan van het werkveld. Ik sta huiverachtig tegenover een Mexicaans leger van ambtenaren. Mensen die op het terrein werkzaam zijn, voelen zich daardoor in de hoek geduwd. Op het werkveld zijn immers heel wat vrijwilligers actief. Zij bekijken de zaken vaak vanuit een andere invalshoek. Collegevoorzitter Vanraes erkent dit en zet dat in zijn beleidsnota duidelijk in de verf.

Ik kijk vooral uit naar de nieuwe visitatiecommissie en de nieuwe voortgangsrapporten. De werking van de commissie en de rapporten zullen uitgebreid in de Raad moeten worden besproken. De voortgangsrapporten zijn immers van cruciaal belang voor het Stedenfonds 3 van 2014. De Raad zal een aantal aanbevelingen moeten formuleren voor de Vlaamse Gemeenschap.

De wijkcontracten werden op een degelijke manier uitgewerkt. Ik deel de kritiek hieromtrent van mevrouw Elke Roex niet. De ingeslagen weg en de gemaakte keuzes kunnen me bekoren.

De Europese fondsen zijn een oud zeer binnen de VGC-administratie. Misschien kan men hiermee nu eindelijk eens komaf maken. Hopelijk vindt men iemand die zich over deze problematiek kan buigen. Het is een niet te ontwarren kluwen. Dat mag ons er echter niet tegenhouden om een aantal accenten te blijven leggen.

De CD&V-fractie blijft een fervent voorstander van samenwerking met andere beleidsniveaus zoals de lokale besturen. Ik feliciteer de drie collegeleden nu al voor het werk dat zij op dit vlak hebben verricht. Ik kan de collegeleden alleen maar vragen om verder te gaan op het ingeslagen pad. Men moet met alle beleidsniveaus samen rond de tafel blijven zitten. Enkel zo kan men een geïntegreerd beleid uitwerken. Hokjesdenken is uit den boze.

Over de armoedebestrijding heb ik een concrete vraag. Verschillende werkgroepen werd opgericht. Kan collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes meedelen wanneer er in de Raad een discussie over de werkzaamheden van deze werkgroepen en de geformuleerde voorstellen kan losbarsten?

Het minderhedenbeleid blijft een van de grote uitdagingen. Op dit vlak moet men transversaal te werk gaan. Ik kan dit concretiseren met een KAV-initiatief. De KAV ontwikkelde een intercultureel project dat zich uitsluitend tot allochtone vrouwen richtte. Dit project werd pas na een startfase overgeheveld naar het reguliere aanbod. Ik hoop alvast dat dit waardevolle project niet verloren gaat. Het heeft immers een doorgedreven emancipatorische waarde voor tal van allochtone vrouwen. Het nieuwe subsidiekader mag een dergelijk mooi project niet verstikken.

Het dossier van de integrale jeugdzorg blijft, ook binnen de Vlaamse Gemeenschap, zijn actuele waarde behouden. Overleg en samenwerking tussen zoveel mogelijk niveaus en sectoren dringen zich op. We moeten er echter vooral voor zorgen dat de sector niet verstrikt raakt in al te veel overlegmomenten. Er moet nog wat tijd overblijven voor de

uitbouw van een werking en vooral van een nieuw aanbod. Nieuwe initiatieven blijven immers steeds welkom.

Deze week vond er al een gesprek plaats over de brede school. Ik deel de mening hieromtrent van de collegevoorzitter. Het polyvalente gebruik van de beschikbare ruimtes en de beschikbare infrastructuur is een puik initiatief. Het College heeft de juiste keuzes gemaakt. De beschikbare middelen zijn, net zoals de beschikbare ruimte, een schaars goed. Een mooi gebouw dat voor een derde van de tijd staat te verkommeren, heeft geen nut. Ieder gebouw moet door zoveel mogelijk mensen gebruikt kunnen worden. CD&V staat alvast achter de geformuleerde initiatieven. Het infrastructuurplan zal in het najaar in de Raad worden besproken.

We moeten inderdaad veel aandacht besteden aan opvoedingsondersteuning. Heel wat ouders worstelen met opvoedingsproblemen. Vroeger, *in tempore non suspecto*, had 'de weeg' nog een impact. Jonge ouders konden er terecht met al hun vragen. Momenteel zijn we in een totaal andere constellatie terecht gekomen. Meer dan ooit moet worden geïnvesteerd in initiatieven rond opvoeding. Het is immers een algemeen bekend gegeven: als het al van kindsbeen fout loopt, loopt het later zeker fout.

Ik heb al mijn opmerkingen en commentaar bij deze beleidsbrief geformuleerd. Het College kan rekenen op de steun van de CD&V-fractie.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- De collegevoorzitter begon daarnet met zich te verontschuldigen omdat het een transversale nota is, wat enige abstractie met zich meebrengt. Automatisch krijgt men dan het verwijt dat het een te vage nota is. Ik denk echter dat de drie collegeleden trots mogen zijn op deze nota. Het is namelijk de eerste keer dat er een cel Stedelijk Beleid is en nu dus ook een beleidsnota Stedelijk Beleid en dat is alleszins al positief. Dat het abstract is, dat is inderdaad de aard van het beestje, maar ik heb vertrouwen in de intelligentie van mijn collega's en ik denk dat zij allemaal wel een beetje abstract kunnen denken.

Stedelijk beleid is de toetssteen voor het beleid. Het is een manier om vat te krijgen op de realiteit. Wij willen met ons beleid wegen op de stad, de stad veranderen en beter maken waar mogelijk. Dat gaat niet door alleen vanuit de aparte beleidsdomeinen te vertrekken. Cultuur is cultuur, maar het beleid gaat om cultuur in de grootstad. Als je vertrekt vanuit onderwijs, dan gaat dat in Brussel over onderwijs in een meertalige stad. Welzijn moet bekeken worden in een heel duale stad, waar arm en rijk in dezelfde straat wonen. Wanneer je over Jeugd spreekt, dan gaat het in Brussel over jeugd in een multiculturele context. Je kan die beleidsdomeinen niet apart bekijken, maar je moet die instrumenten in zijn geheel benaderen en telkens bekijken wat dit betekent in een stedelijke context.

Groen! is zeer tevreden dat deze nota er voor de eerste keer is, dat is een stap vooruit. Ik wil nog wel enkele vragen ter verduidelijking stellen.

Bij de overgang van Stedenfonds I naar Stedenfonds II zijn er bijna trauma's veroorzaakt. Er ontstond heel wat onrust in het werkveld. Nu Stedenfonds II volop wordt uitgevoerd, is het belangrijk dat we voor voldoende duidelijkheid zorgen, zodat er vertrouwen komt in het middenveld. We zijn nu bijna in de helft van Stedenfonds II, dat over 6 jaar loopt. In de loop van dit jaar moet er dus een voortgangsrapport worden opgesteld. Begin april

liet de collegevoorzitter al weten dat er in het najaar van 2010 een tussentijds voortgangsrapport zal komen over de strategische en operationele doelstellingen en dat te bezorgen aan de Vlaamse Gemeenschap. Noch de projecten zelf, noch de koepelorganisaties of de federaties die de belangen van bepaalde projecten behartigen, weten hoe deze evaluatie zal verlopen en daar begint onrust over te ontstaan. Zij willen niet wachten tot na de zomervakantie om meer duidelijkheid te krijgen.

Wanneer kan hierover meer duidelijkheid komen? Wanneer is die evaluatie gepland? Worden de projecten zelf, de adviesraden en de federaties er zelf bij betrokken? Welke criteria worden er gehanteerd? Op welke basis zal dat gebeuren? Is een positieve evaluatie ook een garantie dat de middelen behouden kunnen blijven? Een aantal projecten, zoals CAW Archipel, Wijkpartenariaat, Buurtwerk Chambéry en de Brusselse Welzijnsraad, die aanvankelijk ingeschreven stonden onder de doelstelling van het Lokaal Sociaal Beleid, kregen ondertussen een heroriëntering. Krijgen zij voldoende tijd om hun taakinvoering te herwerken vooraleer zij geëvalueerd worden? Wordt daar met de nodige omzichtigheid mee omgesprongen? De visitatiecommissie van de Vlaamse Gemeenschap komt in het voorjaar van 2011 langs voor een globale evaluatie van de uitvoering van het Stedenfonds. Is het mogelijk dat projecten die in ons voortgangsrapport een positieve evaluatie krijgen, alsnog sneuvelen omdat de visitatiecommissie van de Vlaamse Gemeenschap hun een negatieve beoordeling zou geven?

Al deze vragen creëren onrust in het werkveld en we moeten daar een antwoord op geven. Wederzijds vertrouwen komt er door een vast team van mensen van de VGC de projecten te laten beheren, maar vooral door duurzame criteria te hanteren en de projecten op een duurzame manier te behandelen.

De wijkcontracten zijn voor het Gewest en voor de gemeenten vooral een middel om vat te krijgen op het stedelijk weefsel. In het verleden was het zeer moeilijk om Nederlandstalige projecten daar aan te laten deelnemen. Dat is jammer, want ook op die schaal moeten wij initiatieven nemen. De collegevoorzitter schrijft dat hij daar verandering in wil brengen door projecten te informeren en bijstand te geven bij het indienen van de dossiers. Zonet hoorde ik veel scepticisme, maar ik denk dat deze kwestie het voordeel van de twijfel verdient. Wat is de stand van zaken in de huidige wijkcontracten? Begin 2010 startte Masui in Brussel-Stad, Helmet in Schaarbeek en Liedekerke in Sint-Joost-ten-Node. Is er al een resultaat zichtbaar over het aantal Nederlandstalige initiatieven dat daar onder impuls van de VGC werd opgestart? De collegevoorzitter schrijft dat hij minstens 1 Nederlandstalig kinderdagverblijf in ieder wijkcontract wil. Wil hij ook verder gaan, of is dat volgens hem voldoende? Wil hij ook impulsen geven aan andere, meer socio-culturele projecten in het kader van de wijkcontracten?

Om een goed beleid te onderbouwen hebben we wetenschappelijk onderzoek, informatie en gegevens nodig. In Brussel is die informatie vaak versnipperd of is ze soms niet aanwezig. Ik stel de relevantie van de meet- en weetcel zeker niet in vraag, maar wil wel vragen of er duidelijkheid is over de concrete taken van de cel? Wat is de langetermijnplanning? Zullen er bepaalde thema's zijn waar er systematisch onderzoek naar verricht zal worden? Komt er een jaarlijkse rapportering? Welke indicatoren zullen er gevolgd worden?

In heel de tekst is de versnippering van Brussel en het Brussels beleid te voelen. Als er zoveel actoren in de Brusselse context actief zijn, is samenwerking broodnodig. Het is goed

dat er gestreefd wordt naar samenwerking en complementariteit, maar we moeten in Brussel ook een fundamenteeler debat voeren. Hoe gaan we om met ons beleid? Is dit wel de meest efficiënte manier? Dat gebeurt momenteel op een ander niveau en ik hoop dat iedereen daar op een open en constructieve manier aan wil meewerken, zodat we daar stappen in de goede richting kunnen zetten. Op ons niveau is het belangrijk dat die versnippering ook te voelen is in het werkveld. Organisaties moeten soms via 7 projecten en evenveel overheden een coherente werking verzekeren. We moeten dat durven te bekijken en herzien. Welke visie hebben we hierop? Zullen we hier op een andere manier mee omgaan? Het vraagt moed, maar het is wel nodig.

De brede school vertrekt vanuit een prachtig principe dat kinderen zich moeten kunnen ontwikkelen vanuit de volledige breedheid van hun bestaan. Die principes steunt Groen! volledig. Er zijn veel veranderingen nodig om dit te kunnen bewerkstelligen. Het is een fundamenteel andere visie op hoe we ons beleid organiseren, zoals ook in de nota wordt aangegeven. De rol voor de ambtelijke werkgroep is heel belangrijk. Zij moet het kader scheppen en het beleid uitwerken. Wie zal daar in zetelen? Wie neemt het initiatief en wie bepaalt de agenda? Wat is de timing van de werkgroep en wanneer gaan we resultaten zien?

Het is positief dat we anderstaligen ondersteunen om Nederlands te leren. We willen dat Nederlands meer wordt dan alleen een leer- of instructietaal. Het moet ook een knuffel- of speeltaal worden voor kinderen. Dan moeten we ook durven nadenken over hoe we met taal omgaan. Als we willen dat het Nederlands in de speel- en knuffelwereld van de kinderen een rol speelt, dan moeten wij misschien ook andere talen in onze instructiewereld een beperkte ruimte geven. De tussenschotten tussen talen moeten verdwijnen. Momenteel is er in Brussel - en dat mogen we niet toestaan - een hiërarchie aan het ontstaan tussen talen. Geen enkele taal is slecht of irrelevant. Wij hebben nog een lange weg af te leggen. Het is een grote uitdaging, maar ik merk in deze beleidsnota een wil op om hieraan te werken, dus ik ben ervan overtuigd dat we op de goede weg zijn. Het College heeft de steun van Groen! voor deze beleidsnota.

Mevrouw Annemie Maes.- Ik wil het hebben over strategische doelstelling 6, namelijk een betere gemeenschapsinfrastructuur om de fysieke omgeving te verbeteren. In de inleiding en in de omgevingsanalyse staat duidelijk vermeld dat Brussel in verhouding tot steden zoals Antwerpen en Gent een dichtbevolkte stad is, met gemiddeld 6500 inwoners per km². Antwerpen heeft er slechts 2300 en Gent 1500. Hoewel Brussel de reputatie heeft om een groene stad te zijn, is het groen ongelijk verdeeld en heeft men grote gebieden zonder of met bitter weinig stadsgroen of openbare pleinen.

In de beleidsnota staat duidelijk dat de bewoners van de stad nood hebben aan rustpunten en aan publieke ontmoetingsruimtes die voor de verbinding en sociale cohesie in de stedelijke samenleving zo noodzakelijk is. Er wordt terecht in de beleidsnota opgemerkt dat de VGC hierbij weinig rechtstreekse impact heeft. Daarom is het erg belangrijk dat de infrastructuurprojecten van de VGC des te meer rekening houden met de omgeving en een doordacht beleid wil voeren.

Als men de operationele doelstelling om betere, duurzame en toegankelijke gemeenschapsinfrastructuur naar voor schuift, dan begrijpt onze fractie dat dit bij nieuwbouwprojecten moderne hedendaagse en zelfs gedurfde architectuur wordt. Dan denken wij bijvoorbeeld

aan passiefbouw. Ik wil zelfs pleiten voor meer kleurrijke architectuur. In tal van buitenlandse steden durft men het aan om buiten de platgetreden paden van zwart, grijs en wit te gaan. Zo worden er pareltjes van hedendaagse architectuur gecreëerd, zoals de bibliotheek in Perugia, die eruit ziet als een roos-paarse UFO. Voor dit verrassende monument komen bezoekers van overal kijken, hoewel dit gelegen is in een vrij oude stad. Ik bedoel niet dat we roze UFO's in Brussel moeten plaatsen, maar ik pleit er wel voor dat de overheid gedurfde paden bewandelt.

Ik heb al meermaals gevraagd om aandacht te schenken aan de toegankelijkheid en laagdrempeligheid, de toegankelijkheid voor minder mobiele mensen, kinderwagens en aan het plaatsen van fietsenstallingen. Ik blijft dit herhalen, want ik constateer dat bij nieuwe gebouwen nog steeds niet gedacht wordt aan deze groepen die moeilijk binnen raken.

Onze fractie is verheugd dat het College met deze beleidsnota aangeeft dat de VGC de komende jaren sterk blijft investeren in een goede huisvesting van de vele Nederlandstalige voorzieningen in de stad. Concreet denk ik dan aan de geplande nieuwbouw voor het jeugdhuis De Branding en Muntpunt, die in de steigers staan. We pleiten er echter ook voor dat de bestaande infrastructuur niet vergeten wordt. We kennen allemaal verhalen van gemeenschapscentra die door gebrek aan investeringen in de laatste jaren niet altijd meer conform zijn aan het hedendaags comfort. Soms zijn er zelfs problemen met brandveiligheid en sommigen hebben al meerdere malen inbrekers over de vloer gehad. We moeten erover waken dat die gemeenschapscentra of andere plaatsen voldoende middelen krijgen om hun infrastructuur te vernieuwen. De VGC-administratie moet veel performanter en korter op de bal kunnen spelen.

De operationele doelstelling met betrekking tot het multifunctioneel gebruik van infrastructuur kunnen we alleen maar toejuichen. Het gebouw 'De Branding' moet niet alleen voor het jeugdhuis een vaste stek bieden, het moet ook een ruimte zijn waar alle jongeren, over de gemeenschappen heen, terechtkunnen om muziek te maken enzovoort. Kortom, een gebouw dat 24 uur op 24, 7 dagen op 7, kan worden ingepalmd door de Brusselse jeugd.

Daar knelt immers het schoentje: er moet worden gewerkt aan de voortdurende toegankelijkheid van de gemeenschapscentra, bijvoorbeeld voor buurtinitiatieven. Ik heb er echter alle vertrouwen in.

Onze fractie wenst het College veel succes met de implementatie van deze beleidsnota en hoopt op een vruchtbare samenwerking met alle mogelijke partijen die het goed voor hebben met deze stad. Wij hopen dat de VGC zal functioneren als een goed draaiend klein radertje in de grote machine die 'Brussel' heet.

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter.- Ik zal in de eerste plaats antwoorden op de vragen over onderwijs, de andere collegeleden zullen de vragen betreffende hun bevoegdheden beantwoorden.

Het lijkt misschien vreemd, maar de huidige benadering van het Stedenfonds is volstrekt nieuw. Destijds vochten de collegeleden om de middelen, bij wijze van spreken. Nu gaat het helemaal anders. We maken elk onze beleidsnota en leggen die daarna samen, om te kijken welke initiatieven we misschien kunnen uitbreiden in het belang van de ander en

uiteraard van de gemeenschap. Die oefening maken we stelselmatig. Ik vind dat een grote stap vooruit in de samenwerking.

Daarnaast is er uiteraard de samenwerking met externe partijen, in de eerste plaats het maatschappelijke middenveld. Op dat vlak blijven we de vinger aan de pols houden. Er zijn heel nieuwe organisatievormen gegroeid, weg van de klassieke structuren. We moeten daar uiteraard op inspelen. We hebben daarover een congres gehouden, een initiatief waar we zeker een vervolg aan zullen geven.

Een andere vraag is hoe we concreet kunnen inspelen op de meest prangende noden. Neem bijvoorbeeld het onderwijs. Het is bij mijn weten de eerste keer dat we hierover vergaderen met zowel de Vlaamse overheid als onze Franstalige collega's, en dit op initiatief van de VGC. Ik zou sommigen van u wel eens met me willen meenemen om te tonen hoe de gesprekken met de Brusselse burgemeesters tegenwoordig verlopen. De stemming is zeer constructief, het gaat niet meer over 'die Vlamingen' die weer een school willen openen, maar over de beste manier om de problemen op te lossen. Dat is een zeer gunstige evolutie.

Dat brengt mij bij het toenemende belang van de Conferentie van schepenen. Deze vergadering wint aan belang. Het is op die vergadering dat de VGC moet zorgen voor een geïntegreerde samenwerking met de schepenen. Ze moet die optimaal inlichten en begeleiden. Het is niet altijd gemakkelijk om als Vlaamse schepenen tegenover de collegeleden te staan. De samenwerking met de VGC is nu belangrijker dan ooit.

We hebben nu niet elk initiatief apart besproken, dat zal gebeuren in oktober naar aanleiding van het voortgangsrapport. We zullen dan alle projecten overlopen. Laat het duidelijk zijn dat dit niet de bedoeling was van deze beleidsnota.

We willen vermijden dat dezelfde situatie ontstaat als toen Stedenfonds I afliep, namelijk toen het onduidelijk was of een heel aantal initiatieven wel kon worden voortgezet. Er zijn nu maatregelen genomen die dit moeten voorkomen. Ten eerste is er een permanente evaluatie en bijsturing van de projecten. De resultaten worden gecontroleerd. Niettemin is het onvermijdelijk dat er wordt ingegrepen als een project werkelijk niet beantwoordt aan de maatschappelijke noden. Ik zeg dat niet om de mensen angst aan te jagen. De organisaties worden maximaal bijgestaan.

De visitatiecommissie is een middel om een positieve dialoog op gang te brengen, met het oog op de dynamiek van het stedelijk beleid. Het gaat daarbij niet om individuele projecten.

Collegelid Brigitte Grouwels zal het uitgebreider hebben over de kansarmoede.

Een positieve evolutie op het vlak van het Stedenfonds is de aandacht voor de emancipatie van de burger. Wat mij betreft is dat de beste manier om kansarmoede te bestrijden. Ik zal u de exacte samenstelling van de cel Stedelijk Beleid schriftelijk bezorgen.

Het concept 'brede school' heeft nu algemeen ingang gevonden. Ik ben mijn voorganger heel dankbaar dat hij dat op een duidelijke manier naar voren heeft gebracht. Alle scholen

proberen hier nu op in te spelen. Dat is fantastisch en de scholen mogen erop rekenen dat de VGC zich hier maximaal voor zal inzetten.

We zijn de politieke lijnen aan het uitzetten die het richtsnoer zullen vormen voor de task-force. Het zal gaan om een administratief platform. We plegen overleg met de Vlaamse overheid over de politieke krachtlijnen.

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- Op mijn beurt benadruk ik graag dat we met deze beleidsnota een breuk maken met het verleden, toen we naast elkaar werkten. Van de drie collegeleden kan ik nog meespreken over het recente verleden. We beleden in de vorige legislatuur wel lippendienst aan samenwerking en hadden vage intenties in die richting, maar het was moeilijk tot onmogelijk om over de beleidsdomeinen heen samen te werken. Dat is nu heel anders. Wij werken daadwerkelijk samen. Dat blijkt uit deze beleidsnota, maar zeker ook uit de projecten op het terrein. We hebben een taakverdeling afgesproken. Het is duidelijk wie de leiding neemt voor specifieke materies, zoals opvoedingsondersteuning, de rol van de gemeenschapscentra, de ‘open school’ enzovoort. We werken met zijn drieën samen, met respect voor elkaars bevoegdheden. Dat is een heel belangrijke stap en een nieuwe wending in het VGC-beleid.

Er was een vraag over projecten die subsidies krijgen van meerdere overheden. De VGC heeft aan de administratie gevraagd om na te gaan hoe we het mogelijk kunnen maken dat voor projecten die van meerdere collegeleden subsidies krijgen, maar 1 dossier moet worden ingediend. Dat is niet alleen een vorm van administratieve vereenvoudiging, het komt ook de coherentie van het beleid ten goede.

Mevrouw Brigitte De Pauw heeft gelijk dat er op het vlak van de integrale jeugdzorg geen overdaad aan overlegstructuren mag groeien. Wij delen die bekommernis. Er moet voldoende ruimte blijven voor het eigen werk, maar er moet wel 1 punt zijn waar iedereen samenkomt die met jeugdzorg bezig is, van de Bijzondere Jeugdzorg tot Kind&Gezin. Dat lijkt me vanzelfsprekend. We werken daaraan. Er is weinig budgettaire ruimte om nieuwe initiatieven te ondersteunen. In het verleden is er dankzij de VGC wel een aantal projecten in Brussel kunnen ontstaan, maar we willen dat strikter in het oog houden. Vroeger is deze sector in de eerste plaats rechtstreeks bij de Vlaamse Gemeenschap gaan aankloppen. Wij zullen dit opnemen namens de Vlaamse Gemeenschap – de behoeften zijn groot genoeg om heel wat meer te doen.

Wat armoedebestrijding betreft, hebben we een zeer goede samenwerking met de Vlaamse Gemeenschap. In haar beleidsnota besteedt Vlaams minister Ingrid Lieten heel wat aandacht aan de armoede in Brussel. We zijn zeer verheugd over de wil tot samenwerking van de Vlaamse overheid en de bereidheid om mee te stappen in het armoedebestrijdingsbeleid dat op Brussels niveau wordt uitgezet, niet alleen door de VGC maar in zijn totaliteit. We werken aan een Brussels actieplan voor armoedebestrijding samen met de andere Brusselse overheden.

De VGC speelt daar een rol in. We maken actief deel uit van de Brusselse IKW. In het najaar kan er een eerste interne evaluatie worden gehouden over het voortgangsrapport.

Wat de etnisch-culturele minderheden aangaat, staan we voor een inclusief beleid. Al onze voorzieningen moeten daadwerkelijk ook openstaan voor de diverse gemeenschappen.

Dat is niet gemakkelijk. We moeten dat creatief aanpakken. Het staat ook zo in onze nota ingeschreven. In het onderwijs en de kinderdagverblijven is dat nogal evident. Er zijn nog vele andere plaatsen waar dat nodig is. In de lokale dienstencentra gebeurt dat ook al vlotter, maar het kan nog beter.

Dat wil niet zeggen dat initiatieven als KAV Intercultureel daardoor in het gedrang komen. In de nota staat duidelijk dat wij veel belang hechten aan organisaties die mensen uit hun isolement halen. We blijven dit soort van organisaties nodig hebben. KAV Intercultureel slaagt er meer en meer in om mensen met een diverse culturele achtergrond te betrekken bij hun werking. We moeten er in de toekomst aandacht aan blijven besteden.

Mevrouw Elke Van den Brandt vroeg of er in de laatste 4 wijkcontracten voldoende Vlaamse projecten terug te vinden waren. De verantwoordelijke voor het stedelijke beleid van de VGC is nog niet zo lang geleden aangesteld. Hij is met veel enthousiasme in zijn functie ingestapt. Er wordt gewerkt aan een nieuw methodologisch kader. We hebben ambtenaren van de VGC aangesteld om de wijkcontracten op te volgen. We hebben ook verantwoordelijken van gemeenschapscentra aangeduid om deze op te volgen. De gemeenschapscentra zullen daar ook een rol in blijven spelen. Er liggen wel degelijk Vlaamse projecten op tafel. Dat wil niet zeggen dat er geen tandje meer kan worden bij gestoken. Als het niet om kwalitatieve projecten gaat die in de doelstellingen van de wijkcontracten passen, zullen we dat ook niet halen. Het is belangrijk dat de VGC-ondersteuning naar kwaliteitvolle projecten gaat.

Ik herhaal de afspraken over kinderdagverblijven. In elk wijkcontract moet er op zijn minst in 1 kinderdagverblijf worden voorzien. We hebben een afspraak met de Brusselse Hoofdstedelijke Regering dat er minstens 1 Nederlandstalig kinderdagverblijf op het hele pakket van vier wijkcontracten wordt georganiseerd. Dat mag uiteraard ook meer zijn.

Het moet echter om zinvolle initiatieven gaan en we moeten er zeker van zijn dat de Vlaamse Gemeenschap en Kind&Gezin er willen in meegaan en de plaatsen effectief worden erkend.

De VGC beschikt immers niet over de middelen om een kinderdagverblijf te financieren. De VGC zou wel een korte overgangperiode kunnen bijspringen, maar een financiering op lange termijn is echter onhoudbaar. Dat moeten we voor ogen houden.

Wat de vraag van mevrouw Annemie Maes over de nieuwe architectuur betreft, is het een mogelijke optie om voor moderne architectuur te kiezen. Welke vorm of kleur gebouwen moeten aannemen, is een zaak van esthetica. Over roze UFO's waren we het niet eens.

Mevrouw Annemie Maes.- Ik heb dat maar als voorbeeld gegeven.

Mevrouw Brigitte Grouwels.- Over gebouwen moeten architecten zich kunnen buigen. Wedstrijden behoren binnen de mogelijkheden van de VGC. U hebt gelijk dat we veel zorg moeten besteden aan de bouwwerken, niet alleen op esthetisch vlak maar ook op punten als fysieke toegankelijkheid. Dat is een absolute must en een permanent aandachtspunt.

Uw pleidooi voor fietsenstallingen hoort daar ook bij. Ook het multifunctionele aspect wordt door het hele College als belangrijk gezien. We zullen hierover concreter van gedachten kunnen wisselen als het nieuwe investeringsplan in het najaar zal worden besproken.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Ik ben ook zeer tevreden met dit werkstuk, te meer omdat we het samen hebben geleverd. De afgedraaide plaat dat er een jaar is voorbijgegaan om mijn visie te horen, klopt niet. U hebt in het begin van de regeerperiode onze regeringsverklaring toch gehoord. Dat staat immers niet los van de rest van het beleid. (*Opmerkingen van mevrouw Elke Roex*) Wij zijn al maanden concreet bezig met de uitvoering ervan. Dit staat niet los van het beleid dat we voeren. Transversaal werken betekent precies dat alles wat we doen met de stad te maken heeft en dat de VGC zich voluit voor de stad engageert. In plaats van elk op ons eigen terrein te blijven werken, hebben we besloten samen uit te maken waar we naartoe willen gaan.

We hebben al voorbeelden aangehaald. Ik heb het al gehad over de samenwerking met de Cocof. Wat mijn beleidsdomein aangaat, heb ik de samenwerking aangehaald op domeinen als Toerisme, Jeugd en Cultuur. Zoals collegelid Brigitte Grouwels al zei, hebben we de opdracht gegeven om samen te bekijken hoe we dat project optimaal kunnen steunen. In plaats van het 3 keer te bekijken, kunnen we samen best uitmaken wat voor de stad het beste is. Dat zijn concrete voorbeelden.

De vraag was of door de transversale samenwerking meer specifieke punten niet in de verdrukking komen te staan. Ik heb ook nog een petje als staatssecretaris voor Gelijke Kansen. Ik weet hoe belangrijk het is om sommige groepen in de samenleving kansen te bieden om apart emancipatorisch te werken. Het einddoel is dan van belang. Maar als het doel is op een eiland te blijven zitten, kunnen we daar niet in meegaan. Noch voor KAV, noch voor andere projecten die daaromtrent werken, is dat het doel.

We moeten er wel voor zorgen dat deze projecten linken leggen naar de rest van ons beleid. Dat doen we bijvoorbeeld binnen de gemeenschapscentra. We trachten daar de onderlinge samenwerking tussen de verschillende verenigingen te stimuleren en de openheid naar anderen, de buurt of de omgeving te stimuleren. Dat komt terug in sport- en cultuurbeleving. Daarin krijgt dat transversale aspect een plaats.

De brede school is daar het ideale voorbeeld van. Het is een manier waarop 3 beleidsdomeinen actief samenwerken.

Het polyvalent gebruik van ruimtes is daar ook een antwoord op. De vraag is hoe we ervoor kunnen zorgen dat de ruimtes optimaal worden gebruikt. Er zijn inderdaad beperkingen vanwege de concrete infrastructuur of het personeel dat beschikbaar is. Ruimtes staan soms leeg en worden niet gebruikt terwijl er een grote nood aan ruimtes bestaat.

We willen op zoek gaan naar geschikte methodes om dit te ondervangen. We zouden domotica kunnen gebruiken om verenigingen zelf de verantwoordelijkheid te geven. Soms kan een badge volstaan om ergens binnen te kunnen en is er geen huisbewaarder meer nodig. Huisbewaarders zijn wel nuttig, maar kunnen geen 24 uur op 24 beschikbaar zijn. Dat zijn mogelijks nieuwe methodes om de bestaande infrastructuur optimaal te benutten. Iedereen draagt dan wel verantwoordelijkheid. Iedereen die gebruikmaakt van de ruimte,

is dan verantwoordelijk voor het materiaal en de gebruikte infrastructuur, en moet die verantwoordelijkheid ook nemen.

Wat de wijkcontracten betreft, is het in de eerste plaats belangrijk onze eigen initiatieven te ondersteunen. In het verleden waren er wel goede ideeën, maar liet de uitwerking het soms afweten. Daardoor hadden schepencolleges een alibi om ze niet te aanvaarden. Onze waardevolle projecten werden daardoor soms aan de kant geschoven. Hier moeten we op inzetten en we moeten dat extra ondersteunen. Ik denk dat dit mogelijk is en dat we daarvoor extra zaken zullen kunnen verwezenlijken.

Er werden enkele opmerkingen gemaakt over taalondersteuning en de manier waarop dit wordt opgezet vanuit de VGC. We staan sterk in onze schoenen. We hoeven niet bang te zijn of ons ervoor te schamen. We kunnen daardoor zeer open staan naar andere initiatieven. Als we initiatieven opzetten, geven we eerst voorrang aan mensen die Nederlandstalig zijn of die bijvoorbeeld gebruikmaken van onze Nederlandstalige scholen. Ik merk echter dat sommige speelpleinen absoluut niet volzet zijn tijdens de zomervakantie. Sommige speelpleinen hebben hun limiet bereikt, maar andere hebben nog heel wat plaats. Ik zie dan geen enkele reden om ons niet open te stellen voor anderstalige kinderen, zolang hun ouders verklaren bereid te zijn in te stappen in het voorliggend project. We gaan er niet ineens een Franstalig speelplein van maken. Heel vaak ziet men dat ouders bereid zijn om op dit vlak stappen te zetten. Waarom zouden we daarop vanuit de VGC niet positief op antwoorden?

We hebben inderdaad nog heel veel werk inzake de infrastructuur van de gemeenschapscentra. Volgende week zullen we trouwens het toegankelijkheidsrapport toelichten, waaruit dit eveneens zal blijken. Dit is historisch gegroeid en wordt ook bepaald door de gebouwen die worden gebruikt. We moeten kijken hoe we dit zo efficiënt mogelijk kunnen aanpakken. Ik ga jullie niets wijsmaken. Niet alle gemeenschapscentra zullen in de eerste 5 jaar in orde zijn. We werken er zo snel mogelijk aan. We mogen op dit vlak ook geen taboes hebben en we moeten bereid zijn om te kijken hoe we zorgen dat onze Nederlandstalige gemeenschap of mensen die er gebruik van willen maken in al onze gemeenten een goede infrastructuur hebben. Misschien moeten we ook bereid zijn om af en toe iets te verkopen en iets anders te kopen dat beter geschikt is voor wat we willen.

Als het gaat over architectuur ga ik er absoluut mee akkoord dat we mogen pleiten voor ambitieuze architectuur. De VGC, als overheid mag zich al eens laten zien en moet niet altijd de grijze muis zijn die opgaat in het rijtje.

Mevrouw Elke Roex.- Ik zie stedenbeleid als accupunctuur in de stad. We gebruikten dit vroeger al als metafoor. We kunnen kleine prikjes geven die het welzijn in de stad in het algemeen bevorderen. Ik ben blij dat er een aantal aanzetten in staan, dat is een positievere benadering dan te zeggen dat we een kleine garnaal zijn en eigenlijk niet veel kunnen doen. Ik ben blij dat de brede school en taalondersteuning erin staan, maar ik mis ook heel veel zaken. Ik lees geen woord over ouderenzorg, over projecten als cyclo, als buurtsport,... Ik vraag niet dat de organisaties bij naam zouden worden genoemd, maar het idee en de doelstellingen moeten wel in de beleidsnota staan. Wat willen we veranderen in de stad? Waar willen we dat doen? In welk type van wijken? Voor wie moet het dienen? Dat is misschien de enige vraag waarop een antwoord wordt gegeven. Wat zal het zijn en hoe gaan we het doen? Die vragen blijven voor mij onbeantwoord.

Ik dacht vanochtend onder de douche dat ik beter mijn cursus Didactiek van de zolder kon halen, want daarin stond een volledig hoofdstuk over hoe men operationele doelstellingen maakt zodanig dat die aftoetsbaar zijn. Ik ben het jammer genoeg vergeten eens ik uit de douche kwam. Ik zal die later nog bezorgen. Operationele doelstellingen zijn niet vaag in begrippen en in deze beleidsnota vind ik dat niet terug.

Ik ben absoluut voorstander van de transversaliteit. Het is trouwens een vraag die uit de sector komt. Het hokjesdenken tegenover de sector moet echter ook weg. Het is niet omdat een project kinderopvang organiseert, dat het dan alleen over welzijn gaat. In die kinderopvang kan evengoed een opleidingsaspect, een cultureel aspect of een sportactiviteit zitten. De organisaties moeten worden toegelaten om die grenzen te overstijgen.

Er was hier daarnet wat geroezemoes. KAV Intercultureel heeft nu zekerheid. Ik heb niets tegen KAV, Okra of katholieke verenigingen, daar gaat de discussie niet over. Het is heel gemakkelijk van mevrouw Bianca Debaets om te zeggen dat socialisten niet bij Okra binnen mogen komen, maar ik hoop dat we ook die hokjes vandaag wegnemen.

Mevrouw Bianca Debaets.- Ik heb enkel gezegd dat uw verhaal in het Parlement, en dat voor de camera's, beter gelijklopend zou zijn. Meer niet.

Mevrouw Elke Roex.- Ik houd geen pleidooi tegen KAV Intercultureel, integendeel, ik wil ervoor pleiten. Maar ik pleit ook voor andere projecten die vandaag nog altijd in de onzekerheid zitten. Ik zal heel concreet zijn. Ten eerste zijn er heel wat projecten in domeinen die in deze beleidsnota absoluut niet worden vermeld. Hebben zij nog recht op voortbestaan of zullen ze gewoon in de algemeenheid terugvallen? Ten tweede zegt het College over de evaluatie van de projecten dat het voortgangsrapport in oktober zal worden besproken. Dat is een heel strakke timing, als we weten dat vandaag de projecten nog geen enkele aanzet tot evaluatie hebben gehad of zelfs nog niet weten op basis van welke criteria ze zullen worden geëvalueerd. Ik vraag me dan ook af hoe de evaluatie zal gebeuren. Er wordt gezegd dat er vandaag permanente evaluatie gebeurt. De stedenfondsprojecten hebben hun conventie 2010 ondertekend. In 90 procent van de conventies staan verouderde doelstellingen, waarvan men weet dat ze al lang bijgesteld hadden moeten worden. Of waarvan men weet dat de projecten er niet aan werken. Enkelen hebben geweigerd om de conventie te ondertekenen en hebben een aanpassing gevraagd. Maar wat heeft de overgrote meerderheid gedaan? Getekend. Men gaat ervan uit dat het wel in orde zal komen en dat de administratie weet dat ze er toch niet aan werken. Men heeft liever de zekerheid over hun centen, dan dat ze nog 6 maanden moeten discussiëren over hun conventie. Is dat de permanente evaluatie waar de VGC mee bezig is?

De heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter.- We zullen het voortgangsrapport bespreken in oktober. Natuurlijk zullen we dan alle elementen en alle initiatieven (ook die rond ouderen en andere) bespreken.

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- Ik sluit me aan bij de collegevoorzitter. Het Stedenfonds dat nu in uitvoering is, is gestart vanuit een aantal opties. Die worden momenteel getoetst. In het najaar zullen we al concreet resultaat van de toetsing hebben. Mevrouw Roex is zelf heel vaag. Over concrete projecten kunnen we een antwoord geven, maar ik stel voor dat we dit doen op een gestructureerde manier, op het moment dat men de evaluatie gaat maken van het Stedenfonds.

Mevrouw Elke Roex.- Het is niet mijn taak om hier project per project te overlopen en te zien of ze volgend jaar nog zullen voortbestaan. Weet dat de angst in de sector heel groot is en dat is niet alleen slecht voor de sector zelf, maar ook voor de Brusselaar. De sector weet op dit moment nog niets. Ik kan de lijst nemen van alle stedenfondsprojecten en ze een voor een aflopen, maar dat is niet de normale manier van werken. Dat wil zeggen een correcte dialoog met de sector aangaan en op dit moment is dat echt niet het geval.

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- Die is er continu. We hebben met al die projecten contact.

Mevrouw Elke Roex.- Laat ons samen naar de sector en een aantal projecten stappen, en we zullen het zien. Mevrouw Elke Van den Brandt zei hetzelfde als ik.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Ik wil een concrete vraag waarop geen antwoord kwam, herhalen. Wat is de timing van de werkgroep Brede School voor het opmaken van het inhoudelijk kader?

STEMMING

- De beleidsnota 2009-2014 Stedelijk Beleid – IN[SAMEN]SPRAAK wordt aangenomen met 8 stemmen tegen 3, 1 lid heeft zich onthouden.

Hebben ja gestemd: Els Ampe, René Coppens, Bianca Debaets, Brigitte De Pauw, Annemie Maes, Herman Mennekens, Elke Van den Brandt, Carla Dejonghe

Hebben neen gestemd: Sophie Brouhon, Elke Roex, Jef Van Damme

Heeft zich onthouden: Johan Demol

VRAGEN (R.v.O., art. 59)

Stopzetten van de subsidies voor het dagelijks seniorenmagazine ‘Linking Generations presenteert...’ op tvbrussel

De heer Jef Van Damme.- “*Linking Generations presenteert...*” was een dagelijks seniorenmagazine. Ikzelf had er geen tijd voor, maar heel veel senioren wel en ze waren er enorm enthousiast over. Driemaal per dag werd het uitgezonden. Het kreeg overwegend positieve kritiek vanuit de doelgroep. Ook de Brusselse Ouderenraad, initiatiefnemer voor dit proefproject, stuurde een positief evaluatieverslag. Volgens de makers van het programma zouden de beleidsprioriteiten op een ander vlak liggen. Een rondvraag bij verenigingen zou evenwel aantonen dat er nood is aan televisie voor senioren. In Nederland is de seniorenomroep Max de snelst groeiende omroepvereniging. Niettemin worden de subsidies geschrapt.

Hoe evalueert het collegelid het proefproject ‘seniorentelevisie’ op tvbrussel? Hoeveel kijkers had het programma? Hoe luidt de evaluatie van de Brusselse Ouderenraad?

Waarom werden de subsidies voor het project stopgezet? Zou een Nederlandstalig seniorenmagazine op de regionale zender in Brussel geen prioriteit moeten zijn, gezien de verouderende Nederlandstalige bevolking in onze stad? Op welke basis werd de beslissing hierover genomen?

– *Voorzitter: De heer René Coppens*

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- Het programma van *Linking Generations* werd in het najaar van 2009 dagelijks uitgezonden op tvbrussel, met heruitzendingen in het voorjaar van 2010. Het bestond uit drie delen: *Brein Aksie*, een spelprogramma in de studio met wetenschappelijke aandacht voor de werking van de hersenen en hersengymnastiek; *Fit Tee Vee*, een beweegprogramma met tips over bewegen en voorbeelden van oefeningen; *Het Rollend Oog*, een reportagereeks die opmerkelijke mensen uit Brussel in beeld bracht.

Kijkcijfers voor het programma werden niet gemeten en zijn jammer genoeg onbekend. In het algemeen is het zeer moeilijk om over kijkcijfers te beschikken. Hoewel wij een afspraak hadden om daar iets aan te doen, heeft Vlaams minister voor Brussel, Pascal Smet, het project daarover afgevoerd. Wij zijn hierover met hem in gesprek.

De reportagereeks *Het rollend Oog* oogstte het meeste lof. De hersentraining en de gymnastiek vielen iets minder in de smaak. Op basis van de globale reacties van de doelgroep geeft de VGC dit project een positieve evaluatie. Ook de Ouderenraad evalueerde de uitzendingen van *Linking Generations* over het geheel genomen positief. De samenwerking met de vzw Beeldenstorm, waardoor de toegekende subsidies deels geïnvesteerd werden in de projectwerking in Kuregem, werd zeer gewaardeerd. Wel had de samenwerking met tvbrussel beter gekund en waren er enkele gemiste kansen op het gebied van promotie. Met de heruitzending in het voorjaar van 2010 heeft tvbrussel dan weer wel een goed punt gescoord.

Uiteraard ziet de VGC het belang in van televisie, informatie, vorming en ontspanning voor verschillende doegroepen in Brussel, en dus ook voor senioren. Er werden bij het begin van het project echter duidelijke afspraken gemaakt met *Linking Generations*: het ging om een eenmalige subsidie voor een proefproject. Uitgangspunt en verwachting van het bedrijf waren dat het programma na 3 maanden proeflopen in Brussel zou kunnen worden doorverkocht aan andere kanalen en regionale zenders, zodat het zelfbedruipend zou worden. In de aanvraag van de producenten werd gesteld dat het proefproject voldoende sponsors zou lokken om een voortzetting zonder extra financiële steun van de overheid mogelijk te maken.

Ook in het evaluatieverslag van de Ouderenraad lezen we dat *Linking Generations* er niet in slaagt om eigen inkomsten te realiseren, noch via reclame noch via uitzendingen op andere zenders, en bijgevolg afhankelijk blijft van subsidies.

Bedoeling van de eenmalige subsidie was het proefproject op de rails zetten, een duwtje in de rug te geven. Toch diende *Linking Generations* voor 2011 een nieuwe subsidieaanvraag in, voor een bedrag van 330.000 euro.

Dat er geen nieuwe subsidie werd toegekend, betekent niet dat ik doelgroepetelevisie voor senioren niet belangrijk vind, maar wij kunnen dit als VGC eenvoudigweg niet blijven financieren. De afgelopen maanden heb ik contacten gehad met de Vlaamse minister voor Media Ingrid Lieten en de Vlaamse minister voor Welzijn Jo Vandeurzen, om doelgroepetelevisie voor senioren te bespreken en te bepleiten, voorlopig echter zonder concreet resultaat.

De heer Jef Van Damme. – Ik vind het jammer dat er geen subsidie meer kan worden toegekend, maar ik begrijp de beslissing van het collegelid.

Voorzitter: mevrouw Carla Dejonghe

Toegankelijkheid van de kinderopvang

Mevrouw Elke Roex.- Er is een tekort aan kinderopvangplaatsen. Als het voor werkende ouders al moeilijk is om een plaats voor hun kind te vinden, dan is het dat voor kwetsbare gezinnen zeker. Omdat ze minder goed geïnformeerd zijn en zich later aanmelden, vallen alleenstaande ouders, laaggeschoolden, werklozen en kansarme gezinnen doorgaans uit de boot. Toch is er ook nood aan opvang voor kinderen van niet-werkende ouders, en wel in het belang van het kind. In de opvang leren kinderen bij en komen ze in contact met het Nederlands.

Veerle Vervaeke van het VBJK publiceerde in het recente april-meinummer van het *Tijdschrift voor Welzijnswerk* een artikel over de toegankelijkheid van kinderopvangvoorzieningen. Haar centrale these is dat er voor de ontwikkeling van een sociaal beleid in de kinderopvang ook een stok achter de deur moet zijn. Verder haalt zij de voordelen aan van een gecentraliseerd opnamebeleid. Het vereenvoudigt de zoektocht van ouders naar een opvangplaats en impliceert ook dat er wordt nagedacht over de criteria en parameters die leiden tot een plaats in de kinderopvang.

Sinds december 2008 stipuleren de nieuwe voorrangsregels voor de kinderopvang dat kinderen uit kwetsbare gezinnen voorrang genieten voor minimaal 20 procent van de opvangcapaciteit. Bestaande voorzieningen kunnen worden uitgebreid of krijgen extra financiële ondersteuning op voorwaarde dat ze werken aan sociale inclusie. In 2008-2009 liep er in Brussel een proefproject van het Centrum voor Kinderopvang waarin een aantal kinderdagverblijven samenwerkt rond sociale inclusie, met onder andere vorming voor de teamleden, het uitwerken van een visie op de kinderopvang en een gecoördineerd opnamebeleid. Dat project is intussen afgelopen en krijgt geen middelen meer.

Hoe stimuleert de VGC de kinderopvangvoorzieningen tot een evenwichtig opnamebeleid? Wat betekent het aanmoedigen van subregionale samenwerking tussen voorzieningen in de praktijk? Welke middelen worden hiervoor uitgetrokken? Welke gevolgen heeft de stopzetting van het Centrum voor Kinderopvang in Brussel? Hoe controleert de VGC het evenwichtig opnamebeleid van de kinderdagverblijven? Hoe realiseren de opvangvoorzieningen de 20%-voorrang? Hoeveel procent van de plaatsen in de kinderdagverblijven wordt ingenomen door kinderen uit kwetsbare gezinnen?

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid. – In navolging van de Cartografie van de Nederlandstalige Brusselse Kinderopvang van 2005 gaf de VGC het startschot voor het project ‘Sociaal Beleid Kinderdagverblijven’. Kinderdagverblijven worden samengebracht in regionale groepen om samen te werken aan toegankelijkheid en diversiteit. De regiogroepen zijn vertegenwoordigd in de centrale denkgroep ‘Toegankelijke Kinderopvang’, die reflecteert over een gecoördineerd opnamebeleid voor de Nederlandstalige kinderopvang in Brussel. Zowel Kind&Gezin als de VGC maken hiervan deel uit. De regiogroepen en de centrale denkgroep worden begeleid door het VBJK, het Expertisecentrum Opvoeding en Kinderopvang. Dat project kost jaarlijks 60.000 euro.

In 2007 lanceerde Kind&Gezin een aantal proefprojecten onder de naam ‘Centra voor Kinderopvang’ (CKO). Een van de doelstellingen was het uitwerken van een gecoördineerd opnamebeleid. In Brussel werd één project, ‘Zuurstof in de stad’, geselecteerd. Kind&Gezin besliste om budgettaire reden om de CKO-proefprojecten niet verder te ondersteunen – het ging om een subsidie van 10.000 euro op jaarbasis plus de projectbegeleiding Kind&Gezin. Begin dit jaar heb ik, na overleg met de initiatiefnemers, beslist om het CKO-project in Brussel dit jaar met een overgangssubsidie van 8000 euro te ondersteunen vanuit de VGC. Het CKO wordt ook betrokken bij de centrale denkgroep ‘Toegankelijke Kinderopvang’. Het is de bedoeling om beide projecten structureel te verankeren binnen het reguliere kinderop-vangaanbod van de VGC en zijn partnerorganisaties.

Kind&Gezin bereidt momenteel een kaderdecreet Kinderopvang voor. Zowel de sociale functie als de uitbouw van een gecoördineerd opnamebeleid zijn daarbij belangrijke aandachtspunten. De VGC heeft momenteel geen regelgevende of controlerende bevoegdheid inzake het opnamebeleid van voorzieningen en zet vooral in op een stimulerend ondersteuningsaanbod.

Volgens het voortgangsrapport 2009 van het VBJK, op basis van een bevraging bij de 41 kinderdagverblijven in het VBJK-project, behaalde 12 procent van de kinderdagverblijven niet en 71 procent wel de vooropgestelde norm van 20 procent voor kwetsbare gezinnen; 17 procent heeft niet geantwoord op de bevraging. Voor meer cijfers is het wachten op de nieuwe Cartografie.

Mevrouw Elke Roex. – Wanneer mogen wij de resultaten van de nieuwe Cartografie verwachten?

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid. – Ik kan daar nog geen concrete datum op kleven. Wij zullen de studie in ieder geval dit jaar lanceren. Als het mogelijk is, hopen wij ook dit jaar nog over cijfers te beschikken. Zo niet, mogen ze zeker in 2011 worden verwacht.

Opening van het geriatrisch dagcentrum Terranova

Mevrouw Elke Roex. – De opening van het geriatrisch dagcentrum Terranova in de Blekerijstraat wordt uitgesteld van 1 juli naar 1 september 2010. Er zouden namelijk momenteel te weinig patiënten zijn. Het dagcentrum bevindt zich op de derde verdieping van de campus Terranova. Deze campus heeft middelen gekregen van de Hogeschool Universiteit Brussel, het Sint-Jansziekenhuis, de Vlaamse Gemeenschap en de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Het dagcentrum is qua infrastructuur volledig uitgerust om geriatrische patiënten met diverse pathologieën overdag op te vangen. Ook het nodige personeel is al aangeworven. Het dagcentrum mikt op zestigplussers die lijden aan alzheimer, MS of Parkinson of die het slachtoffer zijn van een hersenbloeding of een ander niet-aangeboren hersenletsel. Alleen ontbreekt het vandaag nog aan klanten.

Hoe is de promotie gevoerd voor dit dagcentrum? Wanneer werd de campagne opgestart en via welke communicatiemiddelen en tussenpersonen is ze gevoerd? Hoever reikt het promotiegebied? Hoeveel kandidaat-patiënten zitten momenteel in het klantenbestand? Hoeveel mensen moeten er nog bijkomen om het centrum te kunnen openen en rendabel te laten functioneren? Hoe worden tussen 1 juli en 1 september de beschikbare ruimten, apparatuur en personeel benut?

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- De VGC is geen rechtstreeks betrokken partner bij het dagverzorgingscentrum Terranova, noch inhoudelijk noch financieel. De erkenning, de inhoudelijke werking en de subsidiëring van een dagverzorgingscentrum vallen volledig onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap. De VGC geeft enkel een positief of negatief advies aan de Vlaamse Gemeenschap over elke aanvraag om een Nederlandstalig dagverzorgingscentrum op te starten op het grondgebied van het Brussels hoofdstedelijk gewest.

Het advies over het dossier-Terranova wordt geagendeerd op de laatste vergadering van het College voor het zomerreces. Dit initiatief is eigenlijk gestart in een proeffase, heel proactief dus. Hoe een en ander in de pers bekend geraakt is, weet ik natuurlijk niet.

De – terechte - vragen van mevrouw Roex zouden beter door haar collega's in het Vlaams Parlement gesteld worden aan bevoegd minister Jo Vandeurzen.

Zoals gezegd, dit project zit nog maar in een opstartfase en het College van de VGC zal er binnenkort een formeel advies over uitbrengen.

Mevrouw Elke Roex.- Ik had gehoopt het collegelid te mogen ontmoeten bij het doorknippen van de lintjes in september, maar dat zal dan blijkbaar niet zo zijn.

- *De vergadering wordt gesloten om 11.35u.*
- *De Raad gaat tot nadere bijeenroeping uiteen.*

Bijlagen

1. Ingekomen stukken

Schriftelijke vragen

Er werden schriftelijke vragen ingediend door de heer Van Damme, mevrouwen Elke Roex, Els Ampe, Bianca Debaets, Elke Van Den Brandt en Carla Dejonghe.

2. Mededelingen van het secretariaat – Commissievergaderingen

Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin van woensdag 23 juni 2010

– Benoeming van een ondervoorzitter (R.v.O., art.12,2)

– Nota over het organisatiemodel voor de lokale dienstencentra in het Brussels hoofdstedelijk gewest

- Voortzetting van de bespreking.
- Standpunt BOD : mevrouw Els Pauwels, coördinator ondersteuningscel lokale dienstencentra

Mevrouw Elke Van den Brandt is aangeduid als verslaggever.

– Interpellaties (R.v.O., art.62)

- Interpellatie van mevrouw Elke Roex tot mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, over de voorzieningen voor personen met een handicap
- Interpellatie van mevrouw Elke Van den Brandt tot mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, betreffende het aanbod van de dienst Sociaal Vervoer Brussel

– Vragen (R.v.O., 59)

- Vraag van mevrouw Elke Roex aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, over taalondersteuning in de kinderdagverblijven
- Vraag van mevrouw Elke Roex aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, over de samenwerking tussen Sensoa en het Huis voor Gezondheid vzw

Aanwezig:

Vaste leden : mevrouwen Elke Roex, voorzitter, Carla Dejonghe, Brigitte De Pauw

Afwezig met kennisgeving: mevrouwen Elke Van den Brandt, Els Ampe

(Voorzitter : mevrouw Brigitte De Pauw)

Interpellatie van mevrouw Elke Roex tot mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, over voorzieningen voor personen met een handicap

Mevrouw Elke Roex, interpellant, herinnert er aan dat mei 2008 de Brusselse Welzijns- en Gezondheidsraad een situatieanalyse publiceerde over personen met een handicap in het Brussels hoofdstedelijk gewest. Daaruit blijkt dat het hoofdstedelijke gebied met een grote historische zorgachterstand kampt. Er zijn tekorten op alle gebieden, maar het voorzieningenaanbod voor volwassen personen met een handicap is ronduit problematisch. Dat tekort is er trouwens niet alleen in de Nederlandstalige gehandicaptenzorg. Binnen de Franstalige en tweetalige sector zijn de opvangmogelijkheden voor volwassenen eveneens minimaal uitgebouwd. Ter illustratie : per 100.000 inwoners zijn er in Brussel 127 plaatsen voor volwassenen, tegenover 268 plaatsen in Vlaanderen en 220 plaatsen in Wallonië.

Volwassen personen met een handicap komen nu vaak in Brusselse rusthuizen terecht. De spreker stelde hierover onlangs een schriftelijke vraag in de VVGGC, maar kreeg geen cijfers omdat ze niet beschikbaar zijn. Dat verbaast haar. Op eenvoudige vraag gaf het RIZIV aan de spreker de betrokken cijfers : het gaat om 629 personen. Er is absoluut geen studie nodig om deze situatie op een correcte manier in kaart te kunnen brengen. Hoe dan ook, dat er een tekort is aan opvang voor volwassen gehandicapten staat buiten kijf. Het is schrijnend en choquerend als men personen met een handicap ontmoet die noodgedwongen in een thuissituatie vertoeven, maar eigenlijk in een aangepaste opvang thuishoren.

De BWR deed voor de situatieanalyse een partiële bevraging in de Brusselse rusthuizen en schat dat minstens 600 personen met een handicap jonger dan 65 jaar, in een rusthuis verblijven. Dat is geen goede zaak. In een interview in *Het Nieuwsblad* van 2 jaar geleden – 24 april 2008 – zegt collegelid Grouwels daarover : “Die rusthuizen doen zeker hun best maar ze zijn niet uitgerust om gehandicapten een correcte opvang te geven. Daarom blijven we ons aanbod in de opvang uitbreiden. Nu zitten we aan bijna 600 plaatsen, tegen het einde van mijn legislatuur (2004-2009) moeten er daar nog eens 100 bijkomen.”

De spreker brengt in herinnering dat de regionale zorgprogrammatie en –uitbreiding aan Nederlandstalige kant gebeurt aan de hand van verschillende parameters. Een ervan zijn de zorgvragen die bij de Centrale Registratie van Zorgvragen geregistreerd worden. Die registratie loopt niet goed in Brussel. Het aantal geregistreerde zorgvragen ligt beduidend lager dan in de andere regio's. Dat komt niet omdat er in Brussel minder personen met een handicap zijn, maar omdat heel wat personen met een handicap de weg niet vinden naar de CRZ, of het nut er niet van inzien. Ze laten zich niet registreren omdat er toch geen aanbod is. Dat is een vicieuze cirkel : het aanbod wordt niet uitgebreid want er is officieel geen vraag, niemand stelt de vraag omdat er toch geen aanbod is.

Vorig jaar werd het Meldpunt voor personen met een handicap opgericht. Hoeveel aanmeldingen zijn er en hoe evolueert het aantal ?

De situatieanalyse van de BWR met de raming van 600 personen met een handicap in de rusthuizen, dateert van mei 2008. Bestaat er een update van die gegevens en kunnen we die ontvangen ?

Zijn er in de voorbije legislatuur inderdaad 100 plaatsen bijgekomen en volstaat dat ?

Hoeveel plaatsen zijn er momenteel in de Brusselse Nederlandstalige gehandicaptenzorg ?

Wat is het groeppad voor de realisatie van nieuwe plaatsen tijdens deze legislatuur? Wat werd concreet afgesproken met Vlaanderen?

Collegelid Brigitte Grouwels, bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium dankt de interpellant.

Met betrekking tot het Brussels Aanmeldingspunt Personen met een handicap (BRAP) zijn de cijfers voor het werkjaar 2009 de volgende:

- Er werden 89 informatieve vragen gesteld;
- Er waren 47 nieuwe aanmeldingen (bij BRAP zelf);
- 24 individuele trajectbegeleidingen werden ondernomen;
- 9 individuele begeleidingen werden afgerond;
- 11 nieuwe personen met een handicap werden geregistreerd op de Centrale Registratie Zorgvragen (CRZ).

Voorlopige cijfers BRAP eerste trimester 2010 (januari – maart):

- 43 nieuwe informatieve vragen;
- 22 nieuwe aanmeldingen.

Met betrekking tot de situatieanalyse Personen met een Handicap in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest meldt het collegelid dat deze – en dus ook het cijfermateriaal – dateert uit het voorjaar van 2008. Sindsdien werd geen nieuwe situatieanalyse opgesteld en zijn er dus ook geen nieuwe cijfers beschikbaar.

Vorige legislatuur werden er meer dan 100 door Vlaanderen erkende plaatsen bij gecreëerd in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, er werden 165 erkende plaatsen bij gecreëerd. Ter vergelijking, in 2004 waren er in Brussel 171 erkende plaatsen voor minderjarigen en 101 erkende plaatsen voor volwassenen. In 2009 was dit aantal gevoelig gestegen en werden er 197 erkende plaatsen voor minderjarigen geteld en 240 erkende plaatsen voor volwassenen. Een verwezenlijking waar collegelid Grouwels bijzonder trots op is en die onmogelijk was geweest zonder de zeer constructieve samenwerking tussen beleid (Vlaamse Gemeenschap en VGC) én werkveld (BROG).

Deze legislatuur wil zij op dit elan verder gaan en ze is dan ook bijzonder blij dat de Vlaamse Gemeenschap blijft inzetten op uitbreiding van erkende opvangplaatsen voor personen met een handicap, ook in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Zo werden er vorige week in een eerste fase van dit verdere uitbreidingsbeleid en in het kader van de VIPA buffer reeds 30 nieuwe plaatsen toegekend in het Brussels hoofdstedelijk gewest:

- De Lork: 5 plaatsen dagcentrum
- Zonnelied: 15 plaatsen nursing
- KI Woluwe: 10 plaatsen internaat

In oktober 2010 zal de Vlaamse Gemeenschap haar meerjarenplanning 2010-2014 rond hebben en in deze meerjarenplanning hoopt het Brusselse werkveld nog eens minstens 44 erkende plaatsen binnen te halen voor het Brussels hoofdstedelijk gewest, bovenop de 30 pas verworven plaatsen.

Het onderhandelingsmoment om bijkomende plaatsen te bespreken met Vlaanderen wordt niet zozeer belemmerd door de vicieuze cirkel waarvan mevrouw Roex sprak. Het vertrekpunt is de historische achterstand van Brussel inzake opvang voor personen met een handicap.

Mevrouw Elke Roex vraagt om een overzicht te bezorgen van de opdeling van de 165 nieuwe plaatsen waarvan collegelid Grouwels gewag maakt. Verder moedigt ze collegelid Grouwels aan om haar ambitie inzake de uitbreiding van het aantal plaatsen wat scherper te stellen.

Collegelid Brigitte Grouwels belooft de gevraagde cijfers op te vragen en over te maken. Zij wijst er op dat ze minstens voor 44 nieuwe plaatsen gaat. Met de 30 op zak, gaat het al om 74 plaatsen. Indien mogelijk worden het er meer, dat hangt van de onderhandelingen af.

De spreker benadrukt dat ze op de sector rekent om aan te geven wat en waar de noden zich situeren en wat de sector aankan, rekening houdend met de budgettaire realiteiten.

Interpellatie van mevrouw Elke Van den Brandt tot mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, betreffende het aanbod van de dienst Sociaal Vervoer Brussel

Mevrouw Elke Van den Brandt liet zich verontschuldigen voor deze vergadering wegens ziekte. Op haar verzoek wordt haar interpellatie omgezet in een schriftelijke vraag.

Vraag van mevrouw Elke Roex aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, over taalondersteuning in de kinderdagverblijven

In de begrotingsbesprekingen van november 2009 kwam al ter sprake dat er een extra taalondersteuner zou worden aangeworven voor de begeleiding van Nederlandstalige kinderdagverblijven, zegt **vraagsteller mevrouw Elke Roex**. In plaats van 3 zijn er intussen dus 4 taalondersteuners in dienst, die een taalbeleid op maat uitwerken voor de kinderdagverblijven.

De begeleiders in de kinderopvang kunnen de hulp inzake taal goed gebruiken. Ze hebben vaardigheden in kinderverzorging, hygiëne, spelmethodieken, maar meestal geen specifieke aanpak voor taalstimulering. Nochtans is taal belangrijk. Hoe vroeger kinderen competent zijn met taal, des te groter hun kansen voor onderwijssucces en later op maatschappelijk succes in 't algemeen. De kinderopvang is een ideale voedingsbodem voor taalverwerving, mits natuurlijk eerst aan andere voorwaarden is voldaan. Zo moet een kind zich in de eerste plaats goed voelen in de kinderopvang, om nieuwe ervaringen op te kunnen doen en dingen bij te leren.

De spreker citeert uit de visietekst van het VBJK Expertisecentrum voor opvoeding en kinderopvang over taalstimulering in de kinderopvang: “Willen we via kinderopvang aan taalstimulering doen, dan hebben we dus ten eerste een toegankelijke kinderopvang nodig, ten tweede een kinderopvang van goede kwaliteit, ten derde een omgeving waarin een kind zich veilig voelt en ten vierde een goed taalaanbod.”

In september 2009 meldde collegelid Grouwels via een persbericht dat er 18 Brusselse kinderdagverblijven kunnen rekenen op de taalondersteuners. In 2010 is er een budget voorzien voor een nieuwe taalondersteuner. Sinds wanneer is deze taalondersteuner in dienst? Welke extra kinderdagverblijven kunnen nu op ondersteuning rekenen ?

Hoe gebeurt de toewijzing van de diensten van de taalondersteuner aan de kinderdagverblijven ? Dienen de kinderdagverblijven zelf een aanvraag is ? Wat zijn de criteria voor toewijzing ?

Hoe gaat de ondersteuning concreet in zijn werk ? Is de taalondersteuner x-aantal dagen per week aanwezig in het kinderdagverblijf ? Gedurende een bepaalde periode ? Graag enige toelichting.

Collegelid Brigitte Grouwels meldt dat er momenteel 4 taalondersteuners werkzaam zijn. De eerste trad in dienst op 1 oktober 2008, de tweede startte in juli 2009, de derde werd in februari 2010 aangeworven en de vierde begin april 2010. Gelet op de actuele gezondheidssituatie van de eerste taalondersteuner (na periode van afwezigheid is zij beperkt in haar mobiliteit), zijn momenteel drie taalondersteuners inzetbaar voor concrete ondersteuning in de kinderdagverblijven. Een vijfde taalondersteuner volgt de initiatieven voor buitenschoolse opvang op.

In principe kunnen de taalondersteuners in de kinderdagverblijven elk jaar drie initiatieven “intensief” (eerste jaar) en drie “vraaggestuurd” (tweede jaar) begeleiden.

Een gedeelte van hun werktijd betreft de ontwikkeling van expertise voor de doelgroep kinderen 0-3 jaar (verschillend van schoolgaande kleuters die al spreken). Dit gebeurt in nauw overleg met Kind&Gezin, vertegenwoordigers van de Vlaamse universiteiten, het Huis van het Nederlands Brussel en de entiteit Onderwijscentrum Brussel.

Volgende kinderdagverblijven worden momenteel ondersteund:

A) Intensief (eerste jaar = selectie 2010):

- Vlindertjes (gemeenschapsonderwijs, Schaarbeek)
- Kapoentjes (vrij, Anderlecht)
- ‘t Kraakje (vrij, Ukkel)
- Arion (gemeentelijk, Molenbeek)
- De Ketjes (vrij, Brussel-stad)
- Sipiwoke (gemeenschapsonderwijs, Sint-Pieters-Woluwe)
- Schobbejakske (gemeenschapsonderwijs, Evere)
- Elmer Zuid (vrij, Anderlecht, door omstandigheden weggevallen)
- Windekind (vrij, Jette)

B) Vraaggestuurd (tweede jaar = selectie 2009):

- Lutgardis (vrij, Elsene)
- Elmer West (vrij, Molenbeek)
- De Hummeltjes (Molenbeek)
- Kiekeboe (vrij, Sint-Gillis)
- Roodebeek (vrij, Sint-Lambrechts-Woluwe)

Taalondersteuning wordt opgevat als “werkveldnabije ondersteuning”, waarbij het kinderdagverblijf gedurende twee jaar door een vaste taalondersteuner wordt begeleid. Het eerste jaar is er een van intensieve coaching, waarbij de nadruk ligt op interne ondersteuning. De taalondersteuner is dan gemiddeld een halve dag per week in het kinderdagverblijf aanwezig voor observaties, deelname aan activiteiten, coaching en overleg. Samen met de leidinggevende en de kindbegeleiders wordt een traject op maat uitgewerkt. Er wordt gewerkt aan know-how, vaardigheden en competenties in verband met het stimuleren van taalontwikkeling. Deze methodiek laat toe om systematisch veranderingen in het spontane handelen van de begeleiders te integreren en leidt zo tot een betere taalvaardigheid van de kinderen.

Tijdens het tweede jaar, het vraaggestuurd ondersteuningsjaar, wordt de begeleiding op het werkveld afgebouwd. Op vraag van het kinderdagverblijf wordt ook tijd besteed aan het verfijnen aan verteltechnieken, het organiseren van themadagen, vertelmethodes...

Mevrouw Elke Roex wijst er op dat ze mede-inspirator was van een resolutie over taalondersteuning in kinderdagverblijven in het Vlaams Parlement een vijftal jaar geleden. Het doet haar plezier te merken dat de idee opgepikt werd door de VGC en tot mooie resultaten leidt, ondanks het feit dat collegelid Grouwels een andere visie heeft ter zake.

De spreker vraagt, in het licht van een regelmatig personeelsverloop in de kinderdagverblijven, hoe de know-how en expertise kunnen gerecupereerd worden voor het respectieve kinderdagverblijf. Het is misschien nuttig om bij de onderwijsondersteuners zijn licht op te steken over de beste manier om kennis en vaardigheden niet verloren te laten gaan. Dit is een aspect dat men niet uit het oog mag verliezen.

Collegelid Brigitte Grouwels hoopt dat deze resultaatgerichte werkmethode wordt doorgegeven in geval van personeelsverloop, dat naar haar mening minder groot is dan men vermoedt. Zij is de taalondersteuning in kinderdagverblijven wel degelijk genegen, wat blijkt uit het groeiend aantal taalondersteuners. Zij wijst er op dat het eerste objectief was om taalondersteuning in te voeren in de consultatiebureaus. Later werd deze aanpak doorgetrokken naar de kinderdagverblijven.

Vraag van mevrouw Elke Roex aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, media en patrimonium, over de samenwerking tussen Sensoa en het Huis voor Gezondheid vzw

De krant *De Morgen* berichtte op 31 maart 2010 over een spectaculaire stijging van het aantal geslachtsziekten in Vlaanderen. In 2008 werden bijna 10 keer meer besmettingen opgetekend in vergelijking met 2000 : van 70 mensen met de geslachtsziekte Gonorrhoe naar 621 gevallen. Mannen met homoseksuele contacten blijken het meest besmet. Ze zijn vaak ook hiv-positief. Wellicht tekent deze tendens zich ook in Brussel af, meent de **vraagsteller mevrouw Elke Roex**.

De vzw Sensoa heeft sinds eind 2009 geen vast aanspreekpunt meer in Brussel. In Brussel wordt er projectmatig gewerkt. Collegelid Brigitte Grouwels antwoordde op 18 december 2009 op een parlementaire vraag in verband met Sensoa dat het belangrijk is dat Sensoa de band met de Brusselse huisartsen zou versterken en de link met het Huis voor Gezondheid zou leggen.

Intussen is het Huis voor Gezondheid van start gegaan en op donderdag 25 maart 2010 feestelijk gelanceerd op de vierde editie van de gezondheidsmeeting. De vzw Het Huis voor Gezondheid wil alle Brusselse krachten van de Nederlandskundige zorg bundelen, om zo meer te realiseren.

Welke samenwerking is er tussen Sensoa en het Huis voor Gezondheid ?

Het Huis voor Gezondheid is pas begin 2010 van start gegaan, stelt **collegelid Brigitte Grouwels**. Deze startende vzw heeft eerst intern orde op zaken moeten stellen (visie, missie, organisatiestructuur, invulling personeelskader, ...).

Een formeel samenwerkingsverband met Sensoa was daarbij geen prioritaire actie, maar het Huis voor Gezondheid zal wel met Sensoa een overleg plannen om de wederzijdse meerwaarde van samenwerking te onderzoeken.

Bij vragen of prioriteiten kan Sensoa uiteraard wel bij het Huis voor Gezondheid terecht en omgekeerd.

Voor de volledigheid: in 2010 zet Sensoa in Brussel, met steun van de VGC, een halftijdse terreinwerker in die gehuisvest is in het Regenbooghuis. Hij draagt het project 'Terreinwerking naar mannen die seks hebben met mannen in Brussel' en werkt nauw samen met andere Brusselse organisaties zoals Alias, Ex Aequo enz.

Trefwoordenregister

Beleidsnota ‘ Stedelijk Beleid’

Bespreking, blz. 361

Stemming, blz.379

De opening van het geriatrisch dagcentrum Terranova, blz. 382

De toegankelijkheid van de kinderopvang, blz. 381

Het stopzetten van de subsidies voor het dagelijks seniorenmagazine ‘Linking Generations presenteert...’ op tvbrussel, blz. 379

Vragen

Zie De opening van het geriatrisch dagcentrum Terranova

De toegankelijkheid van de kinderopvang

Het stopzetten van de subsidies voor het dagelijks seniorenmagazine ‘Linking Generations presenteert...’ op tvbrussel